

Commissie voor de toegang tot en het hergebruik van bestuursdocumenten

Afdeling openbaarheid van bestuur

4 oktober 2023

ADVIES 2023-160

Met betrekking tot een verzoek om advies van de CREG inzake de noodzaak om anonieme vragen te behandelen alsook inzake de mogelijkheid om louter algemene e-mailadressen voor het bekomen van informatie te gebruiken

(CTB/2023/160)

1. Overzicht van de feiten

1.1. Per e-mail van 11 september 2023 richt de Commissie voor de Regulering van de Elektriciteit en het Gas (hierna: “CREG”) een verzoek om advies aan de Commissie voor de toegang tot en het hergebruik van bestuursdocumenten, afdeling openbaarheid van bestuur, (hierna: “de Commissie”) met betrekking tot de toepassing van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur (hierna: “de wet van 11 april 1994”).

Het verzoek om advies slaat op het volgende:

“Via het contactformulier op de website van de CREG (Contactformulier / CREG : Commissie voor de Regulering van de Elektriciteit en het Gas) kunnen consumenten vragen stellen. Individuele vragen of begeleiding op maat wordt echter niet aangeboden door de CREG.

In het contactformulier vragen wij enkele gegevens:

- *naam en voornaam: voor het opbouwen van een vertrouwensrelatie;*
- *e-mail: om de vraag te kunnen beantwoorden;*
- *postcode: om de vraag zo nodig door te sturen naar de correcte regionale regulator, distributienetbeheerder,...;*
- *telefoonnummer: mocht er meer info nodig zijn om de vraag te kunnen beantwoorden.*

Het antwoord dat van de CREG naar de consument wordt verzonden, wordt ondertekend met de voor- en achternaam van de dossierbehandelaar (zie bv. mijn handtekening onderaan deze mail). Het telefoonnummer wordt echter gewijzigd in het centrale telefoonnummer van de CREG.

Naar aanleiding van een voorval waarbij personeelsleden van de CREG zich belaagd voelen omdat ze meermaals telefonisch en via mail worden lastiggevallen door een anoniem persoon, werpt de CREG in dit kader twee vragen op:

- a) *In hoeverre dient de CREG anonieme vragen te behandelen (rekening houdend met de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur)?*
- b) *In hoeverre kan de CREG haar medewerkers en hun identiteit beschermen, gelet op de handtekening (voor- en achternaam)? Is een algemenere ondertekening, zoals bv. "Team info@creg", toegestaan?"*

2. De ontvankelijkheid

- *Algemeen*

2.1. Op grond van artikel 8, § 3 van de wet van 11 april 1994 kan de Commissie worden geraadpleegd door federale administratieve overheden. De Commissie heeft dit in zijn adviespraktijk zo geïnterpreteerd dat die vragen enkel betrekking kunnen hebben op algemene aspecten en de toepassingspraktijk van de wet van 11 april 1994 en niet op concrete aanvragen die bij een federale administratieve overheid zijn ingediend.

Voor zover de CREG te beschouwen is als een federale administratieve overheid, is de Commissie derhalve bevoegd om advies uit te brengen over vragen die verband houden met de toepassing van de wet van 11 april 1994. Om de ontvankelijkheid van de adviesvraag te kunnen beoordelen, dient dus eerst te worden nagegaan of de CREG een federale administratieve overheid in de zin van de wet van 11 april 1994 is.

- *Administratieve Overheid*

2.2. In de Verklarende Nota bij artikel 24ter, het huidige artikel 32 van de Grondwet, is duidelijk vermeld dat "*De principes vastgesteld in het voorgestelde artikel gelden ten aanzien van alle administratieve overheden. De concrete invulling van dit begrip zal naderhand gebeuren. Aangezien hier een fundamenteel recht wordt toegekend, zal hierbij een zo breed mogelijke interpretatie worden gehanteerd. Met name kan verwezen worden naar artikel 14 van de wetten op de Raad van State en de rechtspraak van de Raad van State dienaangaande.*" (Parl. St. Kamer, B.Z. 1992-1993, 839/1, 5)

De grondwetgever had dus een zeer ruim personeel toepassingsgebied op het oog, maar liet de invulling over aan de wetgever. Gelet op het gegeven dat het om een grondrecht gaat, moet de wetgever voor een zo ruim mogelijke invulling kiezen. Bovendien mag de wetgever wanneer hij om het personeel toepassingsgebied in te vullen voor het begrip “administratieve overheid” kiest, dit begrip niet zo beperkt invullen dat de wet in strijd zou zijn met het brede toepassingsgebied dat de grondwetgever voor ogen had.

2.3. De wet van 11 april 1994 is op grond van artikel 1, eerste lid van toepassing op: a) de federale administratieve overheden; b) de administratieve overheden andere dan de federale administratieve overheden doch slechts voor zover deze wet op gronden die tot de federale bevoegdheid behoren, de openbaarheid van bestuursdocumenten verbiedt of beperkt. Een administratieve overheid wordt door de wet gedefinieerd als “*een administratieve overheid als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State*” (artikel 1, tweede lid, 1° van de wet).

- *De CREG als administratieve overheid*

2.4. De Commissie voor de Regulering van de Elektriciteit en het Gas (hierna: de CREG) is een autonoom organisme met rechtspersoonlijkheid, opgericht bij de wet van 29 april 1999 betreffende de organisatie van de elektriciteitsmarkt (hierna: de wet van 29 april 1999). Haar bevoegdheid met betrekking tot de gasmarkt is bepaald in de wet van 12 april 1965 betreffende het vervoer van gasachtige producten en andere door middel van leidingen (hierna: de wet van 12 april 1965).

De CREG is belast met een raadgevende taak ten behoeve van de overheid inzake de organisatie en werking van de elektriciteits- en gasmarkt en met een algemene taak van toezicht en controle op de toepassing van de desbetreffende wetten en reglementen. Deze bijzondere opdrachten impliceren in bepaalde gevallen het treffen van eenzijdige beslissingen.

2.5. De CREG voldeed bijgevolg aan de criteria om te worden beschouwd als een administratieve overheid als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State (opgericht door de overheid, eenzijdige beslissingsbevoegdheid). De Raad van State kwalificeerde de CREG als “administratieve overheid” en was dan ook aanvankelijk

bevoegd om schorsings- en vernietigingsverzoeken tegen de beslissingen van de CREG te onderzoeken (zie bijvoorbeeld RvS, 7 april 2011, nr. 212.557 met betrekking tot een administratieve beslissing en verzoek tot nietigverklaring die dateren van vóór 2005).

2.6. De wetgever oordeelde evenwel dat de Raad van State niet “*de best uitgeruste instelling [is] om het hoofd te bieden aan beroepen tegen beslissingen van de CREG, rekening houdend met het specifiek karakter van de beoogde materie en de termijnen eigen aan de procedure voor de hoge administratieve instelling*”. (Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2003-2007, 51 1895/001, p. 8)

Bij wet van 27 juli 2005 tot organisatie van de mogelijkheden tot beroep tegen de beslissingen genomen door de CREG, werden de geschillen met betrekking tot een groot deel van de beslissingen van de CREG over de gas- en elektriciteitsmarkt onder de bevoegdheid van het hof van beroep te Brussel (Marktenhof) gebracht en de geschillen met betrekking tot beslissingen die nauw verbonden zijn met de bescherming van de economische mededinging binnen de markt, aan de Raad voor de Mededinging toevertrouwd.

2.7. Hoewel de Raad van State niet meer bevoegd is om de schorsings- en vernietigingsverzoeken tegen de beslissing van de CREG te onderzoeken, wil dit echter niet zeggen dat de CREG niet langer te beschouwen is als een administratieve overheid overeenkomstig de criteria die de Raad van State ontwikkeld heeft in toepassing van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. De uitsluiting van de jurisdictionele bevoegdheid van de Raad van State steunt immers niet op een andersluidende kwalificatie als ‘administratieve overheid’, maar op een bijzondere wetsbepaling die de exclusieve bevoegdheid om van de geschillen kennis te nemen, aan een andere instantie toebedeelt. Dit is ook de redenering die door de Raad van State gevolgd wordt:

“Luidens artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, doet de afdeling bestuursrechtspraak uitspraak, bij wijze van arresten, over de beroepen tot nietigverklaring wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht, ingesteld tegen de akten en reglementen van de onderscheiden administratieve overheden. De bedoelde annulatiebevoegdheid

van de Raad van State is weliswaar algemeen, in die zin dat zij zich uitstrekt over alle administratieve rechtshandelingen van de Belgische administratieve overheden. De Raad van State is echter niet bevoegd om een administratieve rechtshandeling van een orgaan van het actief bestuur te vernietigen wanneer zijn bevoegdheid wordt uitgesloten op grond van een specifieke wetsbepaling die een beroep mogelijk maakt bij de hoven en de rechtbanken dat tot een gelijkwaardig resultaat kan leiden.” (Zie bijvoorbeeld RvS 9 maart 2009, nr. 191.166; RvS 28 december 2011, nr. 217.069)

De rechtsmacht van het Hof van Beroep van Brussel (Marktenhof) op basis van een bijzondere bepaling, neemt dus niet weg dat er nog steeds sprake kan zijn van een eenzijdige administratieve rechtshandeling genomen door een administratieve overheid. Deze administratieve rechtshandeling blijft nog altijd aan het specifieke administratiefrechtelijke regelgevende kader onderworpen, zoals de verplichte motivering van individuele administratieve rechtshandelingen, de openbaarheid van bestuur of de toepassing van andere algemene beginselen van behoorlijk bestuur en publiekrechtelijke regels. (Zie in diezelfde zin, weliswaar met betrekking tot een andere, maar vergelijkbare situatie waar bepaalde geschillen aan de jurisdictionele bevoegdheid van de Raad van State onttrokken werden: T. COEN, “De weerslag van de inwerkingtreding van de artikelen 2:44 en 2:46 W.V.V. op de rechtsmacht van de Raad van State”, *R. W.* 2019, p. 295)

Zo blijven zowel het Grondwettelijk Hof (GwH, 18 november 2010, nr. 130/2010) en het Rekenhof (Verslag van het Rekenhof aan de Kamer van Volksvertegenwoordigers Brussel betreffende de Commissie voor de Regulering van de Elektriciteit en het Gas, 12 november 2015) de CREG bestempelen als administratieve overheid.

2.8. Aangezien de CREG als administratieve overheid in principe onderworpen is aan de wet van 11 april 1994, en aangezien de Commissie bevoegd is om advies te geven over de toepassing van de wet van 11 april 1994 op vraag van een federale administratieve overheid overeenkomstig artikel 8, § 3 van de wet van 11 april 1994, is het verzoek van de CREG ontvankelijk.

3. Advies

- *Inleiding*

3.1. In de wet van 11 april 1994 wordt onderscheid gemaakt tussen:

- De actieve openbaarheid, waarbij een federale administratieve overheid uit eigen beweging aan het publiek informatie of documenten verschaft, zoals geregeld in artikel 2 van de wet van 11 april 1994
- De passieve openbaarheid, waarbij een federale administratieve overheid toegang geeft tot bestuursdocumenten aan een individuele burger, op diens verzoek en volgens de voorwaarden bepaald in de wet van 11 april 1994.

- *Eerste vraag van de CREG: Reactie op anonieme vragen*

3.2. Het formuleren van een antwoord op anonieme vragen kadert niet in de actieve openbaarheidsverplichtingen in de zin van artikel 2 van de wet van 11 april 1994.

Artikel 2 van de wet van 11 april slaat immers louter op het verstrekken van bepaalde informatie op eigen initiatief van de federale administratieve overheid.

3.3. Ook in het kader van de passieve openbaarheidsverplichtingen in de zin van de wet van 11 april 1994 lijkt niet vereist dat ingegaan wordt op anonieme vragen.

3.3.1. Vooreerst zou het minstens moeten gaan om vragen om inzage, uitleg of mededeling in afschrift van een bestuursdocument waarover de CREG beschikt. Indien de anonieme verzoeken een ander voorwerp hebben, kaderen zij niet in de wet van 11 april 1994.

3.3.2. Overeenkomstig artikel 5 van de wet van 11 april 1994 moet een dergelijke vraag schriftelijk ingediend worden. Dit sluit alvast anonieme telefonische verzoeken uit.

3.3.3. Bovendien moet, overeenkomstig voormeld artikel, een vraag om toegang duidelijk de betrokken aangelegenheid vermelden en, waar mogelijk, de betrokken bestuursdocumenten.

Zowel het sindsdien opgeheven koninklijk besluit van 30 augustus 1996 tot vaststelling van het bedrag van de vergoeding verschuldigd voor het ontvangen van een afschrift van een bestuursdocument als artikel II.40, § 2, eerste lid, 2° van het Vlaamse Bestuursdecreet stellen uitdrukkelijk dat deze vormvereiste inhoudt dat een aanvraag ook de identiteit en het adres van de aanvrager bevat. Het Grondwettelijk Hof oordeelde met betrekking tot die laatste bepaling dat hiervoor een redelijke verantwoording bestaat en dat dit geen afbreuk doet aan het recht op de openbaarheid van bestuursdocumenten. “*De decreetgever vermocht ervan uit te gaan dat het meedelen van het adres van de aanvrager noodzakelijk is om zijn identiteit te kunnen vaststellen en aldus te vermijden dat aanvragen worden ingediend onder een fictieve naam.*” (GwH, 12 maart 2020, nr. 43/2020)

Zelfs al ontbreekt het momenteel aan een vergelijkbare uitdrukkelijke bepaling in de wet van 11 april 1994 en haar uitvoeringsbesluiten, toch kan ook in het kader van de toepassing van de wet van 11 april 1994 een dergelijke verplichting om de identiteit van de aanvrager te vermelden, aanvaard worden. De federale administratieve overheid moet immers over voldoende informatie beschikken om de gevraagde bestuursdocumenten aan de aanvrager te bezorgen.

Bij bepaalde verzoeken om toegang tot bestuursdocumenten, met name wanneer het gaat om documenten van persoonlijke aard, moet een verzoeker immers van een belang doen blijken. Hiervoor moet de identiteit van de verzoeker gekend zijn.

Voorts is niet uit te sluiten dat de identiteit een element is waarbij rekening gehouden moet worden voor de toepassing van de uitzonderingsgronden van de wet van 11 april 1994 (bijvoorbeeld voor wat betreft de persoonlijke levenssfeer, of de toepassing van sommige bij wet ingestelde geheimhoudingsverplichtingen).

Daarenboven is de kennis van de identiteit ook nodig om het correct vervolg van de administratieve beroepsprocedure te garanderen. Die informatie is nodig zodat in de volgende fase van de procedure zowel de betrokken federale administratieve overheid, als de Commissie kunnen

nagaan dat een verzoek tot heroverweging en om advies door de oorspronkelijke verzoeker ingediend werden.

3.3.4. De identiteit van de aanvrager is bijgevolg een noodzakelijk element om de correcte behandeling van de vragen om inzage, uitleg of mededeling in afschrift van een bestuursdocument te verzekeren of om misbruiken te vermijden. Een aanvraag zonder die gegevens is dan ook onvolledig. Er kan bijgevolg besloten worden dat de CREG niet verplicht is om anonieme vragen te behandelen in toepassing van de wet van 11 april 1994.

- *Tweede vraag van de CREG: Kan de identiteit van een behandelende ambtenaar beschermd worden? Is een anonieme ondertekening toegestaan?"*

3.4. Artikel 2, 3° van de wet van 11 april 1994 bepaalt het volgende:

“Met het oog op een duidelijke en objectieve voorlichting van het publiek over het optreden van de federale administratieve overheden: 3° vermeldt elke briefwisseling uitgaande van een federale administratieve overheid de naam, de hoedanigheid, het adres en het telefoonnummer van degene die meer inlichtingen kan verstrekken over het dossier;”

3.5. Over deze bepaling vermeldt de memorie van toelichting het volgende:

“Artikel 2 bepaalt een aantal bindende modaliteiten inzake de actieve openbaarheid van bestuur. Uiteraard belet niets dat elke overheid verdergaande initiatieven neemt om haar informatiebeleid uit te bouwen. (...) De verplichting tot vermelden van de gegevens met betrekking tot het personeelslid dat meer informatie kan verschaffen over een dossier, reeds als aanbeveling geformuleerd in de omzendbrief nr. 360 van de Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken van 28 april 1992 betreffende een grotere doorzichtigheid en toegankelijkheid van de administratie, krijgt hier een wettelijk karakter. Het feit dat een bepaald personeelslid nominatief wordt aangeduid, wijzigt in het geheel niets aan de theorie van de aansprakelijkheid van het orgaan.” (Parl. St. 1992-1993, nr. 1112/1, 12-13).

3.6. Zoals de Commissie al eerder adviseerde (Advies 27 mei 2019 aan de FOD Financiën, nr. 2019-54), is artikel 2, 3° van de wet van 11 april 1994 duidelijk: de concrete implementatie ervan vereist dat op alle briefwisseling die uitgaat van een federale administratie overheid een ambtenaar die meer inlichtingen over het dossier kan verstrekken, *nominatim* moet vermeld worden.

3.6.1. De door de CREG voorgestelde aanpak stemt bijgevolg op het eerste zicht niet overeen met artikel 2, 3° van de wet van 11 april 1994.

3.6.2. Hoewel enkel artikel II.2., vierde lid het Vlaamse Bestuursdecreet en artikel 28 van de wet van 5 augustus 2006 betreffende de toegang van het publiek tot milieu-informatie dit uitdrukkelijk voorzien, kan de Commissie niettemin aanvaarden dat de uitzonderingsgronden die voor de passieve openbaarheid van bestuur gelden, in de meeste gevallen ook voor de actieve openbaarheid van bestuur van toepassing zijn. Op die wijze hebben de uitzonderingsgronden niet enkel betrekking op informatie die in bestuursdocumenten aanwezig is, maar evenzeer op de informatie die in het kader van het voorlichtings- en communicatiebeleid wordt verstrekt (F. SCHRAM, *Openbaarheid van Bestuur. Een verkenning van de federale, Vlaamse en Brusselse Regelgeving*. Brussel, Politeia, 2022, p.135).

3.6.3. Er zal alsdan wel *in concreto* nagegaan moeten worden, of de informatie die in het kader van de actieve openbaarmakingsverplichtingen ter beschikking gesteld wordt, onder één van de uitzonderingsgronden in artikel 6 van de wet van 11 april 1994 kan ondergebracht worden. De toepassing van die uitzonderingsgronden zal op afdoende wijze gemotiveerd moeten worden in het licht van de elementen van het dossier. Bovendien moeten de wettelijke uitzonderingsgronden beperkend geïnterpreteerd worden (Arbitragehof, arrest nr. 17/97 van 25 maart 1997, overweging B.2.1 en 2.2 en Arbitragehof; arrest nr. 150/2004 van 15 september 2004, overweging B.3.2 en Grondwettelijk Hof, arrest nr. 169/2013 van 19 december 2013).

3.6.4. Specifiek aangaande de vraag of het meedelen van het professionele e-mailadres van een ambtenaar afbreuk doet aan diens persoonlijke levenssfeer (uitzonderingsgrond cf. artikel 6, § 2, 1° van de wet van 11 april 1994), heeft de Commissie bovendien al een aantal richtlijnen uitgevaardigd (Advies van 18 mei 2020, nr. 2020-39; Advies van 28

september 2023, nr. 2023-148). De toepassing van deze richtlijnen leidt er waarschijnlijk toe dat voormelde uitzonderingsgrond *in casu* moeilijk kan toegepast worden.

Indien, immers, bepaalde informatie een verband houdt met het beroepshalve functioneren van ambtenaren, kan normaliter slechts in beperkte mate een beroep gedaan worden op het belang van de eerbiediging van hun persoonlijke levenssfeer. Zo is de uitzonderingsgrond in artikel 6, § 2, 1° van de wet van 11 april 1994 in principe niet van toepassing op informatie over ambtenaren, voor zover zij rechtstreeks deelnemen aan de uitoefening van het staatsgezag en voor zover die informatie betrekking heeft op hun ambtelijk functioneren.

Alleen indien een ambtenaar niet dergelijke publieke rol vervult die veronderstelt dat hij op de een of andere wijze naar buiten moet treden (in het kader van het besluitvormingsproces of de vertegenwoordiging van de staat), zou zijn rechtstreekse e-mailadres (in tegenstelling tot het algemene contactadres of informatie-e-mailadres van de betrokken dienst) toch kunnen beschouwd worden als informatie die rechtstreeks tot zijn persoon te herleiden is. De openbaarmaking van dergelijke informatie gaat dan verder dan de noden van de dienst en raakt aan zijn persoonlijke levenssfeer.

De Commissie is echter van mening dat er moeilijk weerlegd kan worden dat de informatie die de federale administratieve overheid moet overmaken overeenkomstig artikel 2 van de wet van 11 april 1994, rechtstreeks verband houdt met het ambtelijk functioneren van die ambtenaar. Het gaat immers om de identiteit en de contactgegevens van de ambtenaar die het dossier behandelt en die daarvoor de bestuurde te woord moet staan. Zelfs al zou de ambtenaar niet zelf verantwoordelijk zijn voor de beslissingen dienaangaande, toch is hij in die omstandigheden te beschouwen als de vertegenwoordiger van de federale administratieve overheid in het betrokken dossier.

Zelfs wanneer het e-mail adres van de betrokken ambtenaar onder de persoonlijke levenssfeer valt, moet de CREGdaarenboven nog aantonen dat de openbaarmaking van die informatie ook effectief schade zou toebrengen aan de persoonlijke levenssfeer van de betrokkene.

3.7. Het komt de Commissie voor het overige niet toe een advies te verstrekken dat van deze wettelijke bepaling afwijkt. Haar bevoegdheid beperkt zich tot de interpretatie van de bestaande openbaarheidswetgeving.

Het komt louter aan de wetgever toe om te voorzien in eventuele aanpassingen aan of afwijkingen van wat thans in de wet is vastgelegd, in functie van gewijzigde methodes en technologische evoluties, en desgevallend rekening houdend met een gewijzigde context. De bepaling van artikel 2, 3°, van de wet van 11 april 1994 werd immers ingevoerd op een ogenblik dat er van digitale overheid nauwelijks sprake was.

3.8. Dit belet niet dat de Commissie mee kan nadenken om de bestaande wetgeving te wijzigen, rekening houdend met de doelstelling die de wetgever met artikel 2, 3° van de wet van 11 april 1994 op het oog had.

De doelstelling van de wetgever met deze bepaling is om te verzekeren dat de burger op rechtstreekse en nuttige wijze in contact met de overheidsdiensten treden kan. De wetgever heeft willen vermijden dat de burger zich louter via een algemeen nummer of adres tot het bestuur kan richten zonder garantie op een contactpersoon die op de hoogte van het dossier is en de bevoegdheid heeft om aan de burger alle gevraagde inlichtingen te verstrekken. De nominatieve aanduiding van een ambtenaar voor de opvolging van een dossier, legt bovendien ook de klemtoon op diens verantwoordelijkheid. (cf. Omzendbrief nr. 360 van 28 april 1992, BS 8 mei 1992)

Niettemin moet vastgesteld worden dat de context sinds de totstandkoming van de wet van 11 april 1994 grondig gewijzigd is. Zo organiseren bepaalde administratieve overheden de dossierafhandeling op nieuwe manieren (zo kan bijvoorbeeld een dossier ook door verschillende ambtenaren behandeld worden, afhankelijk van de materie of het moment van de aanvraag, in plaats van een behandeling door één ambtenaar die een volledig dossier van begin tot einde opvolgt). Zo zijn er bovendien nieuwe technologische hulpmiddelen die het mogelijk maken om dossiers efficiënter op te volgen, om informatie te verwerken en te bekomen, om contacten te leggen of te dispatchen tussen burger en bestuur, en om de efficiënte afhandeling van vragen door het bestuur te evalueren en af te

dwingen. En zo is er tot slot ook rekening te houden met de toename van cyber-bullying.

De Commissie benadrukt dat het bestuur zich zo moet organiseren dat de burger steeds verder geholpen kan worden op de meest efficiënte wijze. Het is op zich niet problematisch dat van bepaald overheidspersoneel verwacht wordt dat zij onder hun eigen naam naar buiten kunnen of moeten treden in de context van hun functie. Maar het verdient toch aanbeveling dat de wetgever zich nader buigt over de mogelijkheid voor bepaalde besturen om alternatieve informatiekkanalen aan te bieden. Dergelijke alternatieve informatiekkanalen hoeven niet per se te steunen op een aanduiding van een ambtenaar bij naam, voor zover de burger de garantie heeft dat hij zonder moeilijkheden in contact kan treden met een persoon die hem op doeltreffende wijze kan bijstaan, én voor zover dit geen afbreuk doet aan de responsabilisering van het overheidspersoneel.

Brussel, 4 oktober 2023

I. DELHEZ
Vervangend secretaris

L. DONNAY
Voorzitter